

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παροσχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἵππρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΛΗΡΑΤΗ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟῦ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 75. Ἐξέμνηος δραχ. 40. Τρίμηνοι δραχ. 22.

ἘΞΩΤΕΡΙΚΟῦ: Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 50.— Ἀμερικῆς δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνα 10.

*Ἐξέμνηοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ Τ.Ω. 1879

ΙΑΡΥΤΗΞ-ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

*Ἀρχίζει τὴν Ἰην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν Ἰην οἰουθῆκτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

*Ὁδὸς Εὐρυπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἀγούστου 1926

*Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 36

Ο ΤΖΑΚ

[Μοθιστόβλημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Λαμπασσέντρ πειράχθηκε πού δὲν ἔκανε καμιάν ἐντόπιση στὴ «μαίμου» ἢ στολή του καὶ βγήκε μὲ καταθασμέν' ἀδιά. Ὁ Ρουντίκ ἔμεινε λίγο ἀκόμα στὸ γραφεῖο καὶ ἀλλάξε σιγὰ λίγα λόγια μὲ τὸν προϊστάμενό του. Καὶ κατόπι οἱ δύο ἄντρες καὶ τὸ παιδί ἔφυγαν μὲ διαφορετικὰς καθένας ἐντοπίσεις. Ὁ Τζακ συλλογιζόταν ἐκεῖνο τὸ «δὲν μού φαίνεται πολὺ γερὸ παιδί», πού τὸ ἀκούγε καὶ ἀπ' ἑλούς. Ὁ Λαμπασσέντρ τὸ φυσόσε καὶ δὲν κρύωνε τὸ πάθημά του. Καὶ ὁ Ρουντίκ ἀκόμα φαίνόταν σκεπτικὸς.

— Σοῦ εἶπε τίποτα δυσάρεστο ἢ μαίμου; τὸν ρώτησε ὁ ἀδελφός του ἄμα βρέθηκαν ἔξω.

Ὁ Ρουντίκ κούνησε τὸ κεφάλι του μὲ λύπη.

— Ὅχι γιὰ σένα, οὔτε γιὰ τὸ παιδί... Γιὰ τὸ Σαρλό μου εἶπε, τὸ γιὸ τῆς μακαρίτισσας τῆς ἀδερφῆς μας, πού μας κάνει ὀλοένα ἱστορίες...

— Ὁ Ναντὰς αὖς κάνει ἱστορίες;... Τί συμβαίνει λοιπόν;

— Νά, ἀπὸ τὸν καιρὸ πού πέθανε ἡ μητέρα του, αὐτὸς πήρε κακὸ δρόμο. Πίνει, παίζει καὶ κάνει χρέη. Ὡστόσο στὸ ἐργαστάσιο κερδίζει πολλὰ. Δὲν ὑπάρχει καλύτερος σχεδιαστής ἀπ' αὐτὸν στὸ Ἴντρέ. Μὰ τί τὸ θές πού τὰ χάνει όλα!... Τοῦ τὰ λέμε, τοῦ τὰ ψάλλουμε καθεμέρα, καὶ ὁ κ. διευθυντής, καὶ ἐγώ, καὶ ἡ γυναῖκα μου. Τοῦ κάκου! Δὲν ἀκούει κανένα!

— Τόσο πολὺ τὸν κυριεύσε τὸ πάθος;

— Ναι, ναι. Μετανοῖνει, κλαίει, ὀρκίζεται νὰ μὴν τὸ ξανακάνῃ, μὰ πού! Μόλις πάρει τὸ μισθὸ του, θὰ πάῃ στὴ Νάντη νὰ τὸν παίξῃ.

— Φοβερό!

— Νάξερές πόσες φορές τοῦ πλήρωσα χρέη! Ἐ, μὰ δὲν μπορῶ πιά. Ἐχω καὶ ἐγὼ οἰκογένεια καὶ ἡ Ζεναίττα μου εἶναι τώρα τῆς παντρειᾶς. Πρέπει νὰ τὴν ἀποκαταστήσω. Τὸ καίμενο τὸ κορίτσι! Ὅσο συλλογιζέμαι πῶς ἤθελα μιά φορά νὰ τῆς δώσω τὸν ξάδερφό της! Πολὺ εὐτυχισμένη θάταν τώρα... Τελοςπάντων, τώρα προσπαθοῦμε νὰ τὸν πείσουμε νὰ φύγῃ, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὴς κακὰς συναναστροφές. Καὶ ἴσα-ἴσα ὁ κ. διευθυντής μου εἶπε πῶς τοῦ βρήκε μιά καλὴ θέση στὸ Γκερινό. Μὰ θὰ πάῃ; Ὁλιπορφόση νὰ χωρισθῇ κατὶ κεντρικὸς φίλους ποῦξες ἔδω; Γιατὶ αὐτοὶ τὸν παίρνουν πάντα στὸ λαϊμὸ τους... Μίλησέ του ἀπόψε καὶ σύ... Μπορεὶ νὰ σάκουσῃ.

— Ἐννοια σου! μὴ φοβάσαι! ἀνα-

λαμβάνω ἐγὼ! εἶπε ὁ Λαμπασσέντρ μ' ἐπισημότητα καὶ μὲ πεποίθηση.

Μιλώντας ἔτσι, κατέβαιναν τοὺς σιδεροστρωμένους δρόμους τοῦ ἐργαστάσιου, πού ἐκαίγη τὴν ἕρα, — ἡ ἡμέρα εἶχε τελειώσει, — ἦταν πλημμυρισμένοι ἀπὸ ἀνθρώπους λογιῆς-λογῆς, ἄλλους μὲ τὴ μπλούζα τοῦ ἐργάτη, ἄλλους μὲ τὴ ρεδιγκότα τοῦ σχεδιαστή, ἄλλους μὲ τὸ σακάκι τοῦ υπαλλήλου. Ὅλοι αὐτοὶ ἔδβαιναν ἀπὸ τὰ διάφορα ἐργαστήρια καὶ γραφεῖα, καὶ εἶχαν μιά μεγάλη σοβαρότητα πού ἔκαμε ξεχωριστὴ ἐντόπιση στὸν Τζακ. Οἱ ἐργάτες πού ἔδβαιπε στὸ Παρίσι, ἦταν πολὺ πιδ εὐθυμοὶ τὴν ἕρα πού σχέλαζαν.

Ὁ Λαμπασσέντρ, περνώντας μὲσ' ἀπ' αὐτὸ τὸ πλήθος, ἀναγνωρίσθηκε γρήγορα.

— Μπά! Ὁ ἀδερφός του Ρουντίκ! Πῶς ἦταν αὐτὸ;

Τὸν τριγύριζαν, τὸν χαιρετούσαν, τοῦ ἐσφιγκαν δυνατὰ τὸ χέρι καὶ ἔλεγαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον:

«Εἶναι αὐτὸς πού κερδίζει ἑκατὸ χιλιάδες τὸ χρόνο, χωρὶς νὰ κάνη ἄλλο παρὰ νὰ τραγουδάει!»

Ὅλοι ἤθελαν νὰ τὸν ἴδουν. Γιατ' ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς «θρύλους» τοῦ Ἴντρέ ἢ τὴν τύχη αὐτοῦ τοῦ παλιοῦ σιδηρουργοῦ καὶ, ἀπὸ τότε πού ἔφυγε νὰ γίνῃ θεατρίνος, πολλοὶ νεαροὶ συναδέλφοι του εἶχαν φάξει τὰ λαρύγγια τους, μήπως τυχόν, ἔδρισκαν ἐκεῖ καμμιά νάτα πού νάξιζε ἑκατομμύρια.

Περιστοιχισμένος τώρα ἀπὸ θαυαστές, πού τοὺς ἐνθουσίαζε καὶ ἡ ἀλλόκοτη φορεσιά του, ὁ τραγουδιστὴς περπατοῦσε μὲ σηκωμένο κεφάλι, μελοῦσε καὶ γελοῦσε δυνατὰ, χαιρετούσε δεξιά καὶ ἀριστερά, στὸ δρόμο, στὶς πόρτες, στὰ παράθυρα. Περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ Ἴντρέ δπου στέκονται οἱ κάθε λογῆς γυρολόγοι, ἀπλώνοντας στὸ ὑπαίθρο τὰ ἐμπορεύματά τους, μπλοῦζες ἐτοιμες, καπέλλα, καπούτσια, μαγνηλία, γαβάτες...

Ὁ Λαμπασσέντρ ἀναγνωρίσθηκε ἀπὸ τὸ πλήθος... (Σελ. 285, στ. γ')

Ανάμεσα σ' αυτούς τους γυρολόγους, ο Τζάκ εις κι' ένα πρόσωπο που του φάνηκε σά γνωστό, ένα πρόσωπο που του χαμογελούσε από μακριά κι' έσπραχνε τον κόσμο σά γάθελε να τον πλησιάσει. Αλλά ήταν σάν αστραπή, σάν όπτιασα. Το πρόσωπο αυτό χάθηκε μέσα στη δίνη του πλήθους, μέσα στα κύματα της ανθρώπινης θάλασσας που χυνόταν εκείνη την ώρα, από τους δρόμους της εργατικής πόλης, ως την άλλη άκρη του ποταμού.

Τό σπίτι του Ρουντίκ ήταν τσ πρώτο σε μιά σειρά από καινούργια κοκκινω-δακμένα κτίρια σά στρατώνες, σ' έναν πλατύ δρόμο, πίσω απ' τον πύργο. Μιά πολύ νέα γυναίκα, όρθη σ' ό κάθωφι της πόρτας με τσ σκαλάκια, άκουγε σκύδοντας τσ κεφάλι έναν ψηλό νέο που άκουμπουσε στον τοίχο και της μιλούσε ζωηρά. Ο Τζάκ την πήρε για τήν κόρη του Ρουντίκ, σέ λίγο όμως άκουγε τσ γέρο άρχιεργάτη νά λέη στον άδελφό του:

— Νά κι' η γυναίκα μου που τσ τσ φάλλει τσ άνιψιό της!

Τό παιδί τότε θυμήθηκε πώς ο Ρουντίκ, — τος τ' έχε πει σ' ό δρόμο ο Δαμ-πασσέντρ, — είχε μείνει χηρικός και ξαναπαπιντρεύθηκε έδω και λίγα χρόνια. Γι' αυτό η γυναίκα του ήταν τόσο νέα. Φαινόταν μάλιστα και πιο νέα απ' ό,τι ήταν, ψηλή, όμορφη, καλοδεμένη, μιά και σόβαρη, αγαθή γυναίκα, γλυκειά και πονετική. Αυτό τον άνιψιό του άν-τρές της, τον παραλυμένο Ναντά, τον αγαπούσε σάν παιδί της κι' έκανε κι' αυτή ό,τι μπορούσε για νά τον βγάλη απ' τον κακό δρόμο.

— Ντόσοο! γειά σας! έκαμε, κα-θώς πλησίαζαν, ο Δαμπασσέντρ.

— Α, ο θεός μου! ειπε ο Σαρλό.

Χαιρετίσθηκαν διαχωρικά κι' ο Ρουν-τίκ τος παραστάσε τσ παιδί. Ο Ναν-τάς τσ κοιτάξε αδιάφορα, σχεδόν πε-ριφρονητικά, η κυρία Ρουντίκ όμως τος μίλησε γλυκά.

— Έλπίζω νά περάσουμε καλά, μι-κρός μου, τος ειπε.

Και μπήκαν.

Στσ πίσω μέρος τος σπιτιού, σ' ένα ξερό περβολάκι, ήταν στρωμένο τσ τρα-πέζι. Πολλά τέτοια περβολάκια, στη γραμμή, χωρισμένα τσ εν' από τσ άλλο με άπλοδς φράχτες, σκεπάζαν τήν όχθη ενός μικρού παραπόταμου, όπου έβλε-πες άπλωμένα ρούχα, δίχτυα, λινάρια.

— Αμ η Ζεναίδα; ρώτησε ο Δαμ-πασσέντρ τή στιγμή που καθόνταν σ' ό τραπέζι, κάτω απ' τήν κληματαριά.

— Θα τήν περιμένουμε τρώγοντας τή σούπα μας, ειπε ο Ρουντίκ. Δέ θάρρη-ση. Έργάζδταν σήμερα σ' όν πύργο.

— Α, έγινε περιφρημ ράφτρα η Ζεναίδα!

— Ράβει σ' ός μαίμοδς; φώναξε ο Δαμπασσέντρ που δέν μπορούσε νά χω-

νήψη ακόμα τήν άκαταδεξία και τήν περιφρόνηση τος κ. διευθυντή. Δέν θα κάλοπερνά σ' ό σπίτι του!

Κι' άρχισε νά λούζη γενναία τή μαιμού. Ο Ναντάς επιδοκίμαζε τή κα-τηγόριες γιατί κι' αυτός είχε λόγους νά μάχεται τόν άδστηρό διευθυντή του.

— Ο Ρουντίκ όμως διαμαρτυρόταν:

— Έχετε λάθος! Είναι λαμπρός άν-θρωπος. Άδστηρός βέβαια, σκληρός λι-γάκι σ' ότην πειθαρχία, μιά ενας που διευ-θύνει δυο χιλιάδες εργάτες, έτσι πρέ-πει νά ναι. Αλήθεια, Κλαρίσση;

Κάθε στιγμή ζητούσε τή βοήθεια της γυναίκας του, γιατί ειχε νά κινή με δυο λογάδες κι' αυτός δέν ήταν ποτέ εύλωτος. Μά η Κλαρίσση, σά νά μ' ή-θελε νά δυσαρεστήσει κανένα, έρωιχνε δική σ' όλου.

Σέ λίγο όμως ο Ρουντίκ βρήκε σύμ-μαχο δυνατό: Ήταν η Ζεναίδα, μιά χοντρή, στρομπουλή κοπέλλα, που έ-φτασε σ' ό σπίτι κατακόκκινη, λαχα-νιασμένη κι' άμέσως έλαβε μέρος σ' ό συζήτηση.

— Όμορφη δέν ήταν η καμμένη η Ζε-ναίδα. Κοιτή, κοντόμεση, ασουλούπω-τη, έμοιαζε τος πατέρα της. Τήν άδι-κοιθε Ιωάν κι' η άκοιμή φορεσιά, η άσπρη μπόλια που, κατά τή μόδα τος τόπου, σχημάτιζε σάν ένα διάδημα σ' ό κεφάλι της, κι' η κοντή φουσκωτή φουστα που τήν έδειχνε χοντρότερη.

— Αλλά σ' ό μάτια της, σ' ό φρύδια της, σ' ό στόμα της, σ' ό πηγούνι της, έβλε-πες τή δραστηριότητα, τή δύναμη και τή θέληση. Άν η μητέρα ήταν γλυ-κειά, η προγονή όμως ήταν δυνατή.

Σ' ό μέση της ειχε κρεμασμένο ένα μεγάλο φαλλίδι: σά ρουφαλά κι' η πο-διά της, γεμάτη ακόμα καρφίτσες και βελόνες, σχημάτιζε σάν ένα θώρακα σ' ό στήθος της. Έτσι κάθισε κοντά σ' όν Τζάκ κι' άρχισε νά υπερασπίζεται τή γνώμη τος πατέρα της και τόν κ. διευ-θυντή. Η εύλωττία τος τραγουδιστή και τος σχεδιαστή δέν τήν έφόδισε.

— Ό,τι ειχε νά πη, τ' έλεγε όρθά-κορτά. — Όταν άπευθυνόταν μάλιστα σ' όν ξά-δελφό της, τσ βλέμμα της έδειχνε θυμό.

— Η άδστηρή Ζεναίδα δέν έχωνε τή διαγωγή τος Ναντά. Τος κάκου αυτός έκανε πώς δέν καταλαβαίνει και προ-σπαθούσε νά τσ γυρίση σ' ό άστειο, νά τήν κινή νά γελάση. Αγέλαστη, άμεί-λικτη, έχθρική, η Ζεναίδα εξακολου-θούσε νά τσ άγριεύη.

— Κι' όσο συλλογίμαι πώς ήθελα μιά φορά νά τος παντρεύω! έλεγει μιά σ' ό στασία και μισό σ' ό σαδάρά ο μπάρμπα Ρουντίκ, καθώς τος άκουγε νά «γρινιάζουν» έτσι.

— Τό όχι όμως δέν τσ ειπα έγώ, έκαμε ο Σαρλό γελώντας και κοιτά-ζοντας τήν ξαδέρφη του.

— Τό ειπα έγώ! άπακρίθηκε η Ζε-

ναίδα, ένώνοντας τσ φοβερά τήσ φρύ-δια χωρίς νά κατεβάσει τσ μάτια. Και δέν μετανοιώνω καθόλου. Γιατί καθώς πάνε τσ πράγματα, ξάδερφε, τώρα θα-χα πνιγεί σ' ό ποτάμι!

— Νά σ' ό πω, Σαρλό, ειπε ο Ρουν-τίκ για νάλλάξη η όμιλία. Θεσ κι' άλ-λη άπόδειξη πώς ο διευθυντής μας ει-ναι καλός άνθρωπος: Νά, σ' ό βρήκε μιά λαμπρή θέση σ' ό εργοστάσιο τος Γκερινύ και μου ειπε νά σ' ό τσ πω.

— Σώπασαν όλοι. Ο Ναντάς δέν βιαζό-ταν νάπαντήσει. Ο Ρουντίκ ξανάρχισε:

— Πρέπει νά τσ σκεφθής, παιδί μου, καλά. Δέν μπορείς νά κλωτοήσης τέ-τοια θέση... Έκεί-πέρα θα ζήσ άλλοίω-τικά... θαλάζης ζωή... θα καλύτε-ρέψης... Αλήθεια, Ζεναίδα;

(Ακολουθεί)

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Τό φεγγάρι μ' ό στην πόλη τί χαρά που τ' όχουν όλοι: τ' όχουν οί μικροί παιχινί, — καρβαί σ' ό ταξίδι.

— Όνειρο τ' όχουν οί νέοι, μυστικά γλυκά τος λεί, και σ' ό τους γέρονς, άχ! άπλώνει τή γαλήνη που σ' ό μάνει.

Κι' όλα τ' όληνα κι' ακόμα τσ νερά, τσ σπία, οί δρόμοι, κάθονε μιάν όψη άλλη τ' ό φεγγάρι όταν προβάλλει.

Μέσ' σ' όν ούρανό τρωβάει κι' όλο πάει, κι' όλο πάει... Σ' όλα πέρα, έδω, παρέκει σταματάει χωρίς νά στέκει.

Πότε πάει σ' ό κεραμίδια και με χιλια δυο παιχινία τσ γατάκια ξετρολλάινει, μιά και μιά καρδιά θλιμμένη.

Πότε σ' ένα δέντρο μπλέχει και ξεμπερδεμό δέν έχει, γιατί απ' τόν καιρό που άπλώνει, ξετρολλάθηκε ένα άηδόνι.

Σά μεγάλο πυροφάνι φαίνεται μέσ' σ' ό λιμάνι, όταν πάει κι' άκουμπάει σ' ός ψαρόβαρκα τσ πλάι.

— Έξω απ' τσ παραθύρι με κοιτάει σάν έχω γείρει και ποιητές που έχου πεθάνει, ζωντανούς τος ξανακάνει.

Κι' όταν σβίνει πιά σ' ό μιάκη, σ' όν νερόν πέρα τήν άκρη, στέκει κι' όλα τσ κοιτάει σά νά τσ καλονυχτάει.

— Καληνύχτα σου, φεγγάρι! άχ! ός ειχα σ' ό τή κόρη: σ' ό άγνωστο νά ταξιδεύω, σάν κι' έσε που σε λατρεύω!

ΜΗΤΟΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΤΑ ΛΑΘΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ

Οί δρόμοι, οί ώρατοι δρόμοι που ει-ναι στρωτοι σάν τήν επιφάνεια ενός ποταμιού κι' όπου η ρόδα του κάρρου κι' η σόλα τος παπουτσιού βρίσκουν γερδ και γλυκό στήριγμα, είναι τσ άριστοαργήματα τών πατέρων μας που πέθαναν χωρίς ν' άφίσουν τ' όνομά τους και τος τους έξερουμε μόνο από τήσ κα-λοσύνης τους. Άς ει' εύλογημένοι οί δρόμοι αυτοί απ' όπου μας έρχονται άφθογοι οί καρποι της γής, απ' όπου μας έρχονται οί φίλοι.

Γιά νά επισκεφθούν ένα φίλο τους, τσ Γιάννη, ο Ροζέ, ο Μάρκελλος, ο Βεργάρδος, ο Ζάκ κι' ο Στέφανος πή-ραν τσ δημόσιο δρόμο που ξετυλίγει σ' όν ήλιο τήν ώραία κίτρινη καρδέλα του, ανάμεσα από βάλτους και χωρά-φια, περνά από χωριούδάκια και φτά-νει, καθώς λέν, ως τή θάλασσα που είναι τσ καράβια.

Ξεκίνησαν. Τος άφισαν νά πάν μο-ναχοί τους, γιατί έβωσαν πίστη σ' ός υποσχέσεις τους. Έβωσαν τσ λόγο τους νά πηγαίνουν φρόνιμα, νά μη βγούν απ' τόν ίδιο δρόμο, ν' άποφεύγουν τά-λαγα και τσμάξια και νάχου τσ νου τους για τσ Στέφανο, τόν πιο μικρό τής παρέας.

Ξεκίνησαν. Προχωρούν ταχτικά σέ μιά μόνο γραμμή. Καλότερα δέν ήταν δυνατό νά προχωρήσου. — Όστόσο, ό-πάρχει μιά έλλειψη σ' αυτή τήν όμορφη τάξη: Ο Στέφανος είναι πολύ μικρός.

Έχει μεγάλο κουράγιο. Πολεμά, τα-χύνει τσ βήμα. Άνοίγει όσο μπορεί τήσ μικρές του γάμπες. Κουνα υπερβολικά τσ χέρια του. Μά είναι πολύ μικρός, δέ μπορεί νά παρακολουθήση τος φί-λους του.

Μένει πίσω, είναι μοιραίο. Οί φι-λόσοφοι γνωρίζου ότι τσ ίδια αιτία φέρνου πάντα τσ ίδια αποτελέσματα. Μά μήτε ο Ζάκ, μήτε ο Βεργάρδος, μήτε ο Μαρκέλλος, μήτε ο Ροζέ είναι φιλόσοφοι. Περπατουν όσο μπορούν τσ πόδια τους, κι' ο φτωχός ο Στέφανος περπατεί όσο μπορούν τσ δικά του. Δέν είναι δυνατή η συνεννόηση. Ο Στέφανος, τρέχει, λαχανιάζει, φωνάζει, άλλ' όμως μένει πίσω.

Οί μεγάλοι, θά πητε, έπρεπε γά τόν περιμένου και νά κανονίσου τσ βήμα τους σύμφωνα με τσ δικό του. Θαταν μεγάλη η καλοσύνη τους. Μά κάνουν ό,τι κάνουν όλοι. Έμπρός λένε οί ισχυ-ροί αυτοί τος κόσμο κι' άφίσου πίσω τος αδύνατους. Περιμένετε όμως τσ τέλος της ιστορίας.

Ξαφνικά, οί μεγάλοι, οί ισχυροί, σταματούν. Είδαν χάμω ένα ζωσ που πηδά. Τό ζωσ πηδά γιατί είναι βάρβα-ρος και γιατί θέλει νά πάει σ' ό διπλα-νό βάλτο. Ο βάλτος αυτός είναι η πα-

τρύδα του. Τόν αγαπά, εκεί έχει και τσ σπιτικό του. Πηδά.

Ένας βάρβαρος είναι αξιοπερίεργο φαινόμενο της φύσης.

Αυτός έδω είναι πράσινος. Είναι σά ζωντανό φύλλο κι' αυτό τόν κάνει ά-ξιοθαύμαστο. Ο Βεργάρδος, ο Ροζέ, ο Ζάκ κι' ο Μάρκελλος άρχίζου τσ κυ-νήγι του. Άντίο, Στέφανε! αντίο, όμορ-φε κίτρινε δρόμε! Άντίο, όποσχεσίσι! Τρέχου σ' ό λιβάδι, σέ λίγο νοιώθου τσ πόδια τους νά βουλιάζου σ' ό μα-λακή γή; που τρέπει θεριμένο χορ-τάρι. Λίγα βήματα ακόμα και βυθίζου-ται ξαφνικά ως τσ γόνατα. Τό χορτά-ρι έκρυβε τσ βάλτο.

Με κόπο ξεκολλούν από τσ βούρκο. Τσ παπούτσια τους, οί κάλτσες τους, οί γάμπες τους είναι μαύρες. Η Ξω-θιά τος βάλτου φέρεσε σκούρες γκέτες σ' ός τέσσαρις άταχους.

Ο Στέφανος τος φτάνει έπιτέλους με τήν πνοή σ' ό στόμα. Βλέπόντάς τους έτσι, δέν έξρει άν πρέπει νά λυπηθεί η νά χαρεί. Με τήν άθία του ψυχής, αναλογίζεται τήσ καταστροφές που χτυ-πούν καμιά φορά τος ισχυρούς και τος μεγάλους. Οί τέσσαρις με τήσ μαύ-

ρες γκέτες, γυρίζου πίσω πρσ τσ σπί-τι, γιατί πώς νά πάν σ' ό φίλο τους Γιάννη μ' αυτά τσ χάλια; Όταν θα φτάσου σ' ό σπίτι, οί μητέρες θα δια-βάσου τσ σφάλμα τους πάνω σ' ό πό-δια τους, ένώ η άθωότη τος Στέφανου θα λάμπει σ' ός ρόδινες γαμπούλες του.

(Anatole France) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΠΟΡΤΙΤΣΑ

Ταχτικά, ταχτικά, ταχτικά τήν πορτίτσα.

— Ποιός είναι, ποιός χτυπάει; τήν πόρτα ποιός βροντίζει;

— Έγώ ειμαι, έγώ ειμαι, ο Γιάννης, ο Γιαννάκης.

— Τι θέλεις, τί θέλεις, τί γυρεύεις;

— Γυρεύω, γυρεύω πορτίτσα νά περάσω.

— Άν ει' καλά τσ δόσισ σου καλά θέλεις περάσει.

— Περνάτε, περνάτε, κανένα μη ρωτάτε.

— Περνούμε, περνούμε, κανένα δέ ρωτούμε!

Κορδούν τσ παιδιά, πιασμένα όλα σ' ένα γέρο, και σ' ός τέσσαρις τελευταίους στίχους πιάνοναι δυο από τσ χέρια και κάθου μιά καρμάρα, για νά περάσου τ' άλλα παιδιά.

(Τραγουδιό και Παιχνίδια γά παιδιά.)

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Η Πελαγία είναι γενναία. Δέν φοβάται τήν άρκούδα που ψυχομακά. Και τρέχει με βοήθηση τή λιγοθυμισμένη κυρία της. Άλλά τήν ίδια στιγμή δέχεται κατακέφαλα μιά γούνα άρκούδας... έπειτα ένα κεφάλι άρκούδας... έπειτα κάτι πόδια άρκούδας... Όλαςση δηλαδή τή μασκαράτικη φορεσιά τος κόντε-Πίπη,

που ο άστειος αυτός τή σίχνει από τήν ταράτσα τος πύργου μέσα σ' ό άτελιέ, όπως ειχε ρίξει προωύτερα και τήν Άράπα!

— Ε, μ' αυτό πάει πολύ! Η δυστυχιόμένη η Πελαγία, όσο γενναία κι' άν είναι, τσ βάσει σ' ό πόδια. Και χωρίς νά γυρίση νά ξανακοιτάξη σ' ό άτελιέ έκαινο όπου βρέχει άρκούδες, η ύπερφορία βγαίνει σ' ό δρόμο κατατρομαγμένη και τρέχει σ' ό μικρή πλατεία φωνάζοντας σάν τρελλή:

— Τρέχατε!... Βοήθεια!... βοήθεια!... Σ' ό σπίτι μας, σ' ό άτελιέ τος κυρίου, από τσ ταβάνι, πέφτουν άρκούδες! Πολλές άρκούδες! Ένα σαρδ άρκού-δες! Στρατός από άρκούδες!... Προφτάστε! βοήθεια!...

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΤΑ παιδικά μου χρόνια, το πιδ αγαπημένο μου βιβλίο ήταν μια Γεωγραφία. Στο σπίτι μας, τα βιβλία ήταν άφθονα. Είχε η μητέρα μου, είχε ο πατέρας μου, είχε ο θεός μου, είχα κι' εγώ τα βιβλία της ηλικίας μου. Κανένα, κανένα δεν μου άρσσε σαν τη Γεωγραφία εκείνη! Από τότε ήταν παλιά, — πάνε πενήντα χρόνια, — μπορείτε λοιπόν να φαντασθήτε την ηλικία της: Στα 1830 ή στα 1836 ήταν τυπωμένη! Δεν μπορώ να θυμηθώ τη χρονολογία, ούτε τόνομα του συγγραφέα. Θυμούμαι μόνο τον τόπο της έκδοσης. Αίγινα έγραφε στο ξύφυλλο. Είχε τυπωθεί στο νησί εκείνο, όπου, επί Καποδίστρια, εργαζόταν ένα πολύ καλό Έθνικό Τυπογραφείο κι' όπου πολλά άλλα ωραία και χρήσιμα βιβλία είχαν τυπωθεί. Ήταν τα πρώτα χρόνια της έλευθερίας και της πνευματικής ζωής αυτού του Έθνους, όταν ξανακούριζαν μάμια στην παλιά τους πατρίδα οι Μούσες, οι διαγμένες και σκόρπιες απ' τη σκλαβιά...

Θυμούμαι ακόμα και τον παράξενο τρόπο που είχ' αποκτήσει το αγαπημένο εκείνο βιβλίο. Είχα μιιά θειά που ο άντρας της, στο ισόγειο του σπιτιού τους, διατηρούσ' ένα μαγαζάκι. Ανάμεσα στ' άλλα, πουλούσε ξερά σόνα, σταφίδες, χαρούπια (κούτσουπα τα λέγαμε) καρύδια, φουντούκια. Νά, σαν τον κ. Χόψ του «Μικρού Λόρδου». Καί κάθε φορά που πήγαινα να ιδω τη θειά μου, έμπαινα και στο μαγαζάκι, όπου ο καίμενος ο γέρο θεός με φίλευε πότε τουτο πότε κείνο. Μιά μέρα, σ' ένα ραφάκι, είδα δυο τρία παλιά, ακονισμένα βιβλία. Μπορώ να πώ πως από τότε τα βιβλία με τραβούσαν όσο τουλάχιστο και τα ξερά φρούτα.

- Α! έκαμα με χαρά. Τ' είν' εκείνα;
— Ποιά; ρώτησε ο κ. Χόψ, κοιτάζοντας άλλοθ, γιατί θά νόμισε πως είχ' ανακαλύψει τίποτ' άλλο, πιδ... φαγώσιμο.
— Εκείνα κεί, καλέ...
— Τα λίμπρα;... Βιβλία είναι, φυλλάδες...
— Μου τα δίνετε, θείε, να τα διαβάσω;...
— Μπιά! και να σου τα χαρίσω. Δέ μου χρειάζονται...
Μου τα κατέδωσε, μου τα ξεσκόνισε, τάρπαξα κι' έφυγα τρέχοντας σά να φοδύμουν μη το μετανοιώση και μου το ξαναπαρή.

Ήταν τρία: Το πρώτο, μιιά συλλογή Μύθων του Αισώπου, που την είχα δ-μωσ σέ καλύτερη έκδοση' το δεύτερο,

κάτι έκκλησιαστικό, που δέν μ' ενδιέφερε, γιατί ίσως δέν το καταλάβαινα' και το τρίτο... ώ, το τρίτο, ήταν ή Γεωγραφία, ή Γεωγραφία μου! Γιατί από την πρώτη στιγμή την έκαμα δική μου. Πως με τράδηξε, πως με μάγεψε! Δέν την άφρινα καθόλου απ' τα χέρια μου: Τη φυλλομετρούσα, κοίταζα τής εικονίτσες της και, κάθε μέρα, διάβαζα από ένα δυο κεφάλαια. Έφτανα σέ τέλος, ξανάρχιζα απ' την αρχή, και πάλι, και πάλι. Δέν τή βαριόμουν ποτέ. Ούτε άφρινα άλλον να την πιάση στά χέρια του. Ήταν το βιβλίο μου. Κι' αυτό για καιρό, για πολύ καιρό: όταν ήθελα να διαβάσω κάτι του γούστου μου, να ξαναθυμηθώ κάτι που μου είχε άρσει, να ευχαριστηθώ, να διασκεδάσω, άνοιγα κείνη τη Γεωγραφία.

Πόσες πέρασαν κατόπι απ' τα χέρια μου! Άλλά καμμιιά, καμμιιά δέν ήταν σαν εκείνη την πρώτη. Καλογραμμένη, καλοτυπωμένη, μεθοδική, σύντομη, — γιατί άν και παγκόσμια Γεωγραφία, δέν ήταν παραπάνω από 300 μικρές σελίδες, — είχε και κάτι εικονίτσες τρέλλα! Κι' οι εικονίτσες αυτές, πολύ χαρκτηριστικές, πολύ ζωηρές, πολύ πιστές, παρουσίαζαν πόλεις, χώρες, φυσικά φαινόμενά, ήθη κι' έθιμα λαών, μνημεία περίφημα, ζώα άγνωστα, — ό,τι θέλετε κι' απ' όλο τον κόσμο! Έκει έγνωρίσα, βλέποντας και διαδάζοντας, τους Ίνδους, τους Κινέζους, τους Έσκιμώους, τους Λάπωνες... Τόν τάρανδο ακόμα με τα όρατα κέρρατα' το μεγάλο φίδι, τον άνακόνδα, που περισφιγγει όλάνερα όλο με τον καβαλόρη του' τον σιμουν της έρήμου και τα καρθάνια με τις καμήλες: τον Βεζούδο και την Έκλα σέ έκρηξη τις παγοθρομίες στις λίμνες του βορά' τα μεταλλεία της Σιδηρίας' τη χειμωνιάτικη ζωή στις όχθες του Νέδα και την καταστροφή μιιάς πόλης από μεγάλο σεισμό...

Νά κι' ή «Άγια Σοφιά της Πόλης» να κι' ο «Άγιος Πέτρος της Ρώμης» να κι' ή Παναγιά του Παρισιού, οι Πυραμίδες, ή Σφιγγα, μιιά παγόδα, μιιά πιρόγα άγρίων κι' ένας φάρος σέ φουρτουμισμένη θάλασσα... Έκανα τούτο του κόσμου μ' αυτό το βιβλικάκι. Ταξίδευα σ' όλη τη Γή. Ανέβαινα ακόμα και στον ουρανό. Από τους πάγους και το βόρειο σέλας των Πόλων, έφτανα στους άναμμένους άμμους των Τροπικών κι' από τα έγκατα της γής ανέβαινα στις πιό ψηλές βουνοκορφές και κοίταζα εκθάμβος άγνωστα άστρα σέ άγνωστους ούρανούς... Μά ύπάρχει πιό διασκεδαστικό και πιό διδακτικό πράγμα από μιιά Παγκόσμια Γεωγραφία, που σέ κάνει να κάνης όλ' αυτά τα ταξίδια και να βλέπησ όλ' αυτά

τα περίεργα, τα θαυμάσια πράγματα; Άλλά γιατί, νομίζετε, θυμήθηκα σήμερα τη μαγική αυτή Γεωγραφούλα των παιδικών μου χρόνων και σάς είπα την ιστορία της; — Άπλούστατα γιατί έπεσε στά χέρια μου μιιά άλλη που μου τη θυμισε. Είναι ή μεγάλη Γεωγραφία-Άτλας του κ. Ν. Μεταξά, που βγήκε αυτές τις ήμέρες σέ νέα έκδοση απ' το Βιβλιοπωλείο της Έστίας. Είναι χωρίς άλλο ή καλύτερη απ' όλες φάνηκαν στην Έλλάδα ύστερ' από την πρώτη εκείνη της Αίγινας. Καί της μοιάζει πολύ. Έχει την ίδια μεθοδικότητα, την ίδια περιεκτική συντομία και μεγαλύτερο πλοθο εικόνων, πινακών, χαρτών. Έννοείται πως είναι όγκωδέστερη, μεγαλοπρεπέστερη, πολύ πιό καλοτυπωμένη και περιλαμβάνει πολύ περισσότερα πράγματα. Φυσικά! μιιά παγκόσμια Γεωγραφία των ήμερών μας δέν μπορούσε παρά νάβει ανώτερη από μιιά παγκόσμια Γεωγραφία του 1830! Καί συγκρίνοντας τώρα στέ νού μου τα δυο αυτά έμοειδή βιβλία, βλέπω όλη την πρόοδο που έγινε στην Έλλάδα απ' τον καιρό του Καποδίστρια. Ίσαμε τώρα.

Κι' ακόμα συλλογιέμαι: πόσο εδτυχημένα πρέπει να είναι τα σημερινά παιδιά, που μπορούν να έντυφουν σέ μιιά Γεωγραφία σαν αυτή του κ. Μεταξά, αφού είμαστε τόσο και μεις, άν και δέν είχαμε τότε παρά τη μικρή εκείνη της Αίγινας, καμωμένη με τα άρχέγονα μέσα της εποχής...

Σάς άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ (Μυθιστόρημα υπό JULES CHANCEL)

— Συνέχεια από το προηγούμενο — Δυστυχώς, στην τρίτη αυτή ζώνη ζούσαν και τα δυστυχημένα θύματα που είχε όργιστεί άναντίον τους ο άρχηγός. Στην κόλαση εκείνη, που λεγόταν Βοθμαγκό, δέν είχε κανένας τού δικαίωμα να πατήσσει τού πόδι του. Τό παιδί, με βαθύτατη θλίψη, βεβαίώθηκε ότι ήταν ολότελα χωρισμένος από τον πατέρα της Λούσης κι' ότι κάθε επικαινονία μαζί του ήταν άδύνατη. Κι' όταν κατάφερε να ξεγλυστρά από την επίδραση της μίς Μάλρη, έλεγε στη Λούση γεμάτος θυμό — Άν τ' όξερα πως βάρμαστε και τώρα χωρισμένοι από τού μπαμπά σου, δέν θά έλεγα τόσα φέμματα και δέν θά δεχόμουν να παίζω την κωμωδία που έπαιζα.

Μά ό μικρός γιός τού έφευρέτη, δέν ήταν παιδί που θά τού κυλέυε ή άπειπισία. Μόνος του, πολύ καλά! Θά τα κατάφερνε μόνος του! Θά τού σκαζε και θά πήγαινε στην κυβέρνηση να καταγ-

γείλει τη συμμορία! Η κυβέρνηση ύστερα είχε χρέος να έλευθερώσει τον κ. Καρινό.

Εκεί κατέληξαν όλες του οι σκέψεις του και βάλθηκε να πραγματοποιήσει τού παράτολο σχέδιό του με μιάν αξιοθαύμαστη έπιμονή. Πρώτα-πρώτα, προσποιήθηκε με πολλή έπιτηδειότητα άπάναντι σ' όλους, ότι ήταν πολύ ευχαριστημένος από τη νέα του κατάσταση. Γελούσε και τραγουδούσε όλημερίς κι' έλεγε σ' όλους ότι ήταν ένθουσιασμένος γιατί θά ξανάρχιζε σέ λίγον καιρό τις σπουδές του. Προσποιήθηκε ότι τον ενδιέφεραν οι εργασίες τού άνθρακωρυχείου και κοίταζε με πολύ ένδιαφέρο τα βαγονέτα με τα κάρβουνα, που έδβαιναν μέσα από τού βουνό και πήγαιναν ίσα στις άποθήκες.

Μά κι' από την όπότεα κατοικία, ο φίλος μας είδε γρήγορα ότι κάθε σκέψη για να τού σκάσει ήταν άπραγματοποίητη, γιατί οι φρουροί τού Σιδερένιου Χεριού ήταν άγρυπνοι παντού. Καί στα λίγα μέρη τού κόλπου, όπου ή άκτιή ήταν προσιτή, (γιατί άλλου την έφραζάν άπότομοι και πανύψηλοι βράχοι, σαν τείχη), φύλαγαν φρουροί μέσα σέ ειδικές βάρκες.

Ένα πρωί, καθώς πήγαινε, όπως συνήθιζε, στά εργοστάσια, βρήκε όλο τού πληθός των εργατών και των ίθαγενών άναστατωμένο από ένα γεγονός, που έμελλε να σταματήσει, για την ήμέρα τουλάχιστον εκείνη, όλες τις εργασίες. Μιά τίγρις είχε έπιτεθεί χτές σ' έναν εργατή κι' όλο τού προσωπικό αποφάσισε να γίνει έκστρατεία για να έξοντώσουν αυτό τού θηρίο, που άλλοίως θά ήταν διαρκής κίνδυνος για όλους. Κάμποσοι εργάτες θά είχαν τού μέρος τους στην έκστρατεία.

Η πρώτη ιδέα τού Φραγκίσκου ήταν να ζητήσει να πάει κι' αυτός στο κυνήγι. Τό ήθελε για δυο λόγους: Πρώτα-πρώτα γιατί θά τού διασκεδάσε αυτό τού θέαμα, και ύστερα γιατί κάτι τού έλεγε μέσα του ότι μπορούσε ίσως στην έκδρομή αυτή να τού δοθεί μιιά εύκαιρία να πραγματοποιήσει τά σχέδιά του. Τούλάχιστο θά μπορούσε να βγει παρα έξω από τού τείχος αυτό των βράχων και να ιδεί λίγον άνοιχτόν άέρα.

Η δυσκολία ήταν να πάρει την άδεια. Δέν έδίστασε να ιδεί τον ίδιο τόν άρχηγό.

Ο άρχηγός, μαζί με τού έπιτελείο του, βγαίνει αυτή τη στιγμή άκριβώς από την όπότεα κατοικία του, για να διευθύνει μόνος του τού κυνήγι. Η νέα φορεά πάλι άντρίκια και τού κομφό κοστουμί της τής πηγαινέι θαυμάσια. Μεταξωτή μπλούζα με τσέπες, ζώνη

Ο κ. Καρινό ήταν ξαπλωμένος... (Σελ. 278, στ. α')

στη μέση και γκριζά κυλότα. Στο λαϊκό τού κόκκινο φουλάρει και στο κεφάλι τού πλατύφυρο καστόρινο καπέλο με την αϊγκρέττα. Δυο ρεβόλβερ στή μέση. Από πίσω της, ένας όπηρέτης κρατάει ένα επαναληπτικό Μάουζερ, που ή νέα ξέρεε να τού μεταχειρίζεται σαν θαυμάσιος σκοπευτής.

Η μίς Μαργκαρέτ φαίνεται με κέφι. Τό κυνήγι αυτό της άρσει, όπως

Μιά τίγρις είχ' έπιτεθεί σ' έναν εργατή... (Σελ. 289, στ. α')

της άρσει κι' όλες οι τολημρές περιπέτειες.

— Να εύκαιρία να της μιλήσω, συλλογίζεται ο Φραγκίσκος και την πλησιάζει.

Οι όπηρέτες τόν άφινουν να πλησιάζει, γιατί όλοι ξέρουν πώση καλοσύνη δείχνει ο άρχηγός στο μικρό. Η μίς Μαργκαρέτ χαμογελά: — Τι θέλεις, Φραγκίσκο;

— Άρχηγέ, θά ήθελα να μου έπιτρέψετε να έρθω κι' εγώ στο κυνήγι. Λίγο έλειψε να ρηνηθώ άπότομα. Άλλά τα ίκτετευτικά βλέμματα τού παιδιού τή συγκίνησαν και την έκαναν να φανή διασταχτική.

— Ξέρεις, παιδί μου, είπε χαϊδεύοντας με τού γαντωμένο λεπτό χέρι της τά δυο ρεβόλβερ που είχε στή ζώνη της, τά κυνήγια αυτά πολλές φορές είν' επικίνδυνα. Κανείς δέν ξέρει τί άσχημα άπρόοπτα μπορούμε να χούμε.

Ο Φραγκίσκος δέν άπάντησε. Καταλάβαινε ότι θά τού έκέρδιζε τού παιγνίδι. Ο άρχηγός τόν κοίταζε κι' έξακολούθησε:

— Βλέπεις, ζού τώρα δέν είσαι ένα τυχαίο παιδί. Είσαι μέλος της Έταιρίας μας κι' έχουμε εδθύνη για την ασφάλειά σου.

— Άρχηγέ, παρακάλεσε ο Φραγκίσκος, θά κάνω όπως με διατάξετε, θά ακολουθώ τόν όδηγό που θά μου διορίσετε. Δέ θά κάνω βήμα τού κεφαλιού μου.

— Καλά λοιπόν, έλα! είπε στο τέλος ο άρχηγός. Σου δίνω την άδεια. Άλλά, καθώς μου είπες, θά ύπακούσεις στον όδηγό που θά σου δείξω.

— Σάς τού όπόσχομαι! άπάντησε χαρούμενα ο Φραγκίσκος.

Η μίς Μαργκαρέτ γύρισε προς τούς ύπηρέτες της και φώναζε:

— Μάριε, έλα δώ! Ο Μασσαλιώτης μάγειρος, που βέβαια δέν τόν έχετε ξεχάσει, προχώρησε με τού στρατιωτικό τού βήμα

(ή παλιά συνήθεια, βλέπετε), σταμάτησε τρία βήματα μακριά από τόν άρχηγό, χαϊρέτησε στρατιωτικά και περιμενε διαταγές σέ στάση προσοχής.

— Μάριε, τού είπε ή μίς Μαργκαρέτ, (που είχε τή γνωστή συνήθεια όλων των δημαγωγών, να μιλά στον καθένα με τού μικρό του όνομα,) είσαι θαυμάσιος μάγειρος, μά είσαι άκόμη και παλιός

στρατιώτης. Δέν είν' έτσι; — Μάλιστα, άρχηγέ. Έπίτ' χρόνια όπηρεσία και τά πέντε στο μέτωπο. — Ξέρεις από κυνήγι τίγρις; — Έκανα παρέα στον κ. Μιλέ σ' έλα του τά κυνήγια. Καί κείνος κυνηγούσε θαυμάσια. Πενήντα πέντε τίγρεις και δεκαπέντε έλέφαντες...

— Πολύ καλά, είσαι ο άνθρωπος που μου χρειάζεται... (Ακολουθεί)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ

Με της αγνής το χάρισμα, την πρωινή δροσούλα, το μογακάτι του βουνού...

Σε μιὰς πηγής το γάργαρο νερό σκούβει και πίνει, απ' τη δική της ομορφιά λαμποκοπά κι εκείνη...

Τ' αράκια της σταδάρικαν, βόσκοντε το χορτάρι, κι' αυτή από κάτω καθεται σ' ένα μικρό πριναρί...

Και τότε πίσω στο χωριό γυρίζει η βοσκοπούλα, και στάχερντο στρώμα της πλαγιάζει η μικρούλα...

ΔΟΥΛΕΙΑ!

Μαρή Γιαννού, μαρή! Δίγες στιγμής πέρασαν κι' ένα μικρό θρόνισμα ακούστηκε στη διπλανή σου κι' ένα αγέντιστο κεφάλι προβάλλει άναμνο...

— Τι θες, μάνα; Κεραμίδα της ήθελε της μάνας. Σαφηνισμένη, σήκωσε το κεφάλι...

Και μανιασμένη άρχισε να πάλι τα χέρια της με τη ρόκα στο δεξί φωνίζοντας. Και τούτο προς μεγάλη της τουλούπας...

— Να χάρης! Αυτού μου τρώπωσης; Άλλά ντροπή δεν έχει! Βαρεία ή σκασιμένη ή δουλεία...

Χλωμό το κορίτσι, τρομαγμένο ύπαικουσε—δεν έκανε κι' άλλοις—μπαρδιστήνη δελισμένη μάνα...

Μ' αυτά δεν τ' αφοβότανε και

τόσο η μικρή. Τάχα συνηθίσει φαίνεται. Γιατί τώρα οδ' νάχρως να πέρνει θάρος...

— Τί σκούζω;! Νά πές στη δουλειά σου σκούζω. Άμ δά! Μπαρδός! στη δουλειά σου γρήγορα...

Αθήνα μπήκε η μικρή στο χαμόσιτο απ' όπου βγήκε σε λίγο με μια μικρούλα—τόση δα—ανάλογη με το μισό της ρόκα...

Αθάμας

Η ΕΣΠΕΡΙΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΣΤΟ ΠΑΙΣΙΟ

“Ένα βράδυ, —ήτανε μιὰ ήσυχία απόλυτη,— βρισκόμαστε σεις ώρατες αυτές θάλασσες που λούζονται τις άκτες της Βιργινίας...”

Οι άξιωματικοί είτανε στο διαμέρισμα της πρώτης ο παπάς, κι' ένα βιβλίο στο χέρι, στεκότανε λίγο πιδ μπροστά απ' αυτούς...

Οι άξιωματικοί είτανε στο διαμέρισμα της πρώτης ο παπάς, κι' ένα βιβλίο στο χέρι, στεκότανε λίγο πιδ μπροστά απ' αυτούς...

Δάχρυά τρέσανε άθελά μου απ' τα μάτια, σάν οι σύντροφοί μου, βγάζοντας τα καταρωμένα κελύφη τους, ήρθαν να ψάλλουν με μιὰ τραχεία φωνή τον ήλιο τους ύμνο προς την Παναγία...

Πόσο είτανε συγχλητική η πρόσσυχη αυτών των ανδρώπων που άπάνω σ' ένα εύθροαστό σανίδι, μεσ' στη μέση του όκειανού, θωροόσαν τον ήλιο που έδενε στα κίματά! Πώς πήγαινε στην ψυχή αυτή η επέκληση του φτωχού ναύτη στή Μάννα του Πόνου!

“Ησυνείδηση της μικροβιότητας μας στη θέα του άπειρου” οι ψαλμωδίες μας που έκτείνονταν μακριά στα κίματά; ή νύχτα που πλησιάζε με τις παγίδες της; το θαύμα του πλοίου μας μέσα σε τόσα θαύματα; ένα θρησκο πλήρωμα

κηρυγμένο από θαύμασμο και δόος ένας παπός σεβασμός προσευχόμενος ο Θεός γυμμένος στην άβυσσο, με πύνα χέρι κρατώντας τον ήλιο στις πύλες της δόσης...

Νάρμισσος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

“Η Μορέλλα μπήκε σ' εγ' ατυχία το λεωφορείο κι' εκάθησε σ' ένα πάγκο όπου καθόνταν άλλοι τέσσερις επιβάτες...”

Νίνα! γιατί δε μελτώς; Μά δέ βλέπετε; Παίζω! Ζακυνθία Άβρα

— Νίνα! γιατί δε μελτώς; Μά δέ βλέπετε; Παίζω! Ζακυνθία Άβρα

Γαλάτιος Οθρανός

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Σας δίνω σήμερα ένα μικτό Δεσπεριανό: Ο δα μεταφράσετε το παρακάτω γαλλικό κείμενο, που είναι η άρχή ενός διηγήματος...

Καθώς βλέπετε, πρόκειται για κάποια Μιμή που έκανε μιὰ κακοκεφαλιά: φόρεσε κρυφά το καλό της το καπέλο για να πιάγη παιξή στο χωράφι...

Προσέξτε άκόμα και στη γλώσσα. Βλέπετε πόσο άπλή, πόσο fashionable είναι η γλώσσα του γαλλικού. Σε τέτοια, ανάλογη γλώσσα, που είναι η δουλουμενη δημοτική, θα κάμετε τη μετάφραση...

— Fil que c'est laid, Mimi, de desobéir à sa petite mère! Tu sais bien que tu ne devais pas mettre ce chapeau-là pour venir jouer dans la prairie...”

— On n'en saura rien. Tu ne le diras pas pour sûr.

ση θα αίστανθούν, κατανικώντας τις δυσκολίες τέτοιου... έγγερήματος!

— Non, certainement, je ne le dirai pas, parce que c'est très vilain d'être rapporteuse; mais tu verras que maman la saura tout de même.

SUR LE PRÉ

On a fauché les foins, tout là-bas, dans le pré, à la lisière du bois; grande fête!

— Mais, tout à coup, maman appelle Nanette. Mimi, ô bonheur! s'aperçoit que la porte de l'armoire a été laissée ouverte: elle entrevoit le couvert de ses rêves...

— Fil que c'est laid, Mimi, de desobéir à sa petite mère! Tu sais bien que tu ne devais pas mettre ce chapeau-là pour venir jouer dans la prairie.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήνα, 28 άδως Εύρηπιδίου της 2 Απριλίου 1926. Ο ΠΡΩΤΟΣ γύρος των Συλλογών Πίνευμ. Άσκησαν έτελειωσε κι' από το σημερινό φύλλο άρχισε ο δεύτερος...

— Παρμόνδε Μπονιό, έλιπα το «Όνετρο» αλλά δεν το διάβασα. Κοιμάτια δεν δέχομαι τώρα από κανένα...

Με μεγάλη χαρά ξαναβλέπω άναμνο στους συνεργάτες μου τον

Voici le pré tout rude et tout blond, rasé comme une brosse, semé ça et là de quelques pauvres fleurs fauchées...

— On a organisé une ronde, et comme monsieur Bébé se jette dans les jambes de tout le monde...

Οι λοιποί όροι του Διαγωνισμού είναι οι έξης: Δωρεάν μπορούν να λάβουν μέρος όσποι έχουν ψευδώνυμο έγγραμμένο για το 1926...

Βραβεία θάποννηθούν τα όριμένα των Μ. Διαγωνισμών. Άπατησεις καθυπονομιμής, σε χωριστό χαρτί, είναι δεκτές ως τις 10 Σεπτεμβρίου.

Αθήνα, 28 άδως Εύρηπιδίου της 2 Απριλίου 1926. Ο ΠΡΩΤΟΣ γύρος των Συλλογών Πίνευμ. Άσκησαν έτελειωσε κι' από το σημερινό φύλλο άρχισε ο δεύτερος...

— Παρμόνδε Μπονιό, έλιπα το «Όνετρο» αλλά δεν το διάβασα. Κοιμάτια δεν δέχομαι τώρα από κανένα...

— Παρμόνδε Μπονιό, έλιπα το «Όνετρο» αλλά δεν το διάβασα. Κοιμάτια δεν δέχομαι τώρα από κανένα...

— Παρμόνδε Μπονιό, έλιπα το «Όνετρο» αλλά δεν το διάβασα. Κοιμάτια δεν δέχομαι τώρα από κανένα...

— Παρμόνδε Μπονιό, έλιπα το «Όνετρο» αλλά δεν το διάβασα. Κοιμάτια δεν δέχομαι τώρα από κανένα...

καλό και διαλεχτό μου φίλο κ. Μήτρο Παπαϊωάννου. Το «Φεγγάρι», το πρώτο ποίημα που του δημοσίευα σήμερα, θα το διαβέχθον κι' άλλα που γράφει τώρα...

— Νά κι' η «Ελλην Βελισσαρίδου», έξη χρόνια «αφισρωμένη σε μιννα», τώρα μόλις αποφάσισε να μού γράψω!

— Νά κι' η «Ελλην Βελισσαρίδου», έξη χρόνια «αφισρωμένη σε μιννα», τώρα μόλις αποφάσισε να μού γράψω!

— Νά κι' η «Ελλην Βελισσαρίδου», έξη χρόνια «αφισρωμένη σε μιννα», τώρα μόλις αποφάσισε να μού γράψω!

— Νά κι' η «Ελλην Βελισσαρίδου», έξη χρόνια «αφισρωμένη σε μιννα», τώρα μόλις αποφάσισε να μού γράψω!

— Νά κι' η «Ελλην Βελισσαρίδου», έξη χρόνια «αφισρωμένη σε μιννα», τώρα μόλις αποφάσισε να μού γράψω!

— Νά κι' η «Ελλην Βελισσαρίδου», έξη χρόνια «αφισρωμένη σε μιννα», τώρα μόλις αποφάσισε να μού γράψω!

— Νά κι' η «Ελλην Βελισσαρίδου», έξη χρόνια «αφισρωμένη σε μιννα», τώρα μόλις αποφάσισε να μού γράψω!

— Νά κι' η «Ελλην Βελισσαρίδου», έξη χρόνια «αφισρωμένη σε μιννα», τώρα μόλις αποφάσισε να μού γράψω!

— Νά κι' η «Ελλην Βελισσαρίδου», έξη χρόνια «αφισρωμένη σε μιννα», τώρα μόλις αποφάσισε να μού γράψω!

— Νά κι' η «Ελλην Βελισσαρίδου», έξη χρόνια «αφισρωμένη σε μιννα», τώρα μόλις αποφάσισε να μού γράψω!

— Νά κι' η «Ελλην Βελισσαρίδου», έξη χρόνια «αφισρωμένη σε μιννα», τώρα μόλις αποφάσισε να μού γράψω!

— Νά κι' η «Ελλην Βελισσαρίδου», έξη χρόνια «αφισρωμένη σε μιννα», τώρα μόλις αποφάσισε να μού γράψω!

— Νά κι' η «Ελλην Βελισσαρίδου», έξη χρόνια «αφισρωμένη σε μιννα», τώρα μόλις αποφάσισε να μού γράψω!

— Νά κι' η «Ελλην Βελισσαρίδου», έξη χρόνια «αφισρωμένη σε μιννα», τώρα μόλις αποφάσισε να μού γράψω!

— Νά κι' η «Ελλην Βελισσαρίδου», έξη χρόνια «αφισρωμένη σε μιννα», τώρα μόλις αποφάσισε να μού γράψω!

— Νά κι' η «Ελλην Βελισσαρίδου», έξη χρόνια «αφισρωμένη σε μιννα», τώρα μόλις αποφάσισε να μού γράψω!

— Νά κι' η «Ελλην Βελισσαρίδου», έξη χρόνια «αφισρωμένη σε μιννα», τώρα μόλις αποφάσισε να μού γράψω!

— Νά κι' η «Ελλην Βελισσαρίδου», έξη χρόνια «αφισρωμένη σε μιννα», τώρα μόλις αποφάσισε να μού γράψω!

— Νά κι' η «Ελλην Βελισσαρίδου», έξη χρόνια «αφισρωμένη σε μιννα», τώρα μόλις αποφάσισε να μού γράψω!

— Νά κι' η «Ελλην Βελισσαρίδου», έξη χρόνια «αφισρωμένη σε μιννα», τώρα μόλις αποφάσισε να μού γράψω!

— Νά κι' η «Ελλην Βελισσαρίδου», έξη χρόνια «αφισρωμένη σε μιννα», τώρα μόλις αποφάσισε να μού γράψω!

— Νά κι' η «Ελλην Βελισσαρίδου», έξη χρόνια «αφισρωμένη σε μιννα», τώρα μόλις αποφάσισε να μού γράψω!

— Νά κι' η «Ελλην Βελισσαρίδου», έξη χρόνια «αφισρωμένη σε μιννα», τώρα μόλις αποφάσισε να μού γράψω!

— Νά κι' η «Ελλην Βελισσαρίδου», έξη χρόνια «αφισρωμένη σε μιννα», τώρα μόλις αποφάσισε να μού γράψω!

— Νά κι' η «Ελλην Βελισσαρίδου», έξη χρόνια «αφισρωμένη σε μιννα», τώρα μόλις αποφάσισε να μού γράψω!

— Νά κι' η «Ελλην Βελισσαρίδου», έξη χρόνια «αφισρωμένη σε μιννα», τώρα μόλις αποφάσισε να μού γράψω!

— Νά κι' η «Ελλην Βελισσαρίδου», έξη χρόνια «αφισρωμένη σε μιννα», τώρα μόλις αποφάσισε να μού γράψω!

— Νά κι' η «Ελλην Βελισσαρίδου», έξη χρόνια «αφισρωμένη σε μιννα», τώρα μόλις αποφάσισε να μού γράψω!

— Νά κι' η «Ελλην Βελισσαρίδου», έξη χρόνια «αφισρωμένη σε μιννα», τώρα μόλις αποφάσισε να μού γράψω!

— Νά κι' η «Ελλην Βελισσαρίδου», έξη χρόνια «αφισρωμένη σε μιννα», τώρα μόλις αποφάσισε να μού γράψω!

— Νά κι' η «Ελλην Βελισσαρίδου», έξη χρόνια «αφισρωμένη σε μιννα», τώρα μόλις αποφάσισε να μού γράψω!

— Νά κι' η «Ελλην Βελισσαρίδου», έξη χρόνια «αφισρωμένη σε μιννα», τώρα μόλις αποφάσισε να μού γράψω!

— Νά κι' η «Ελλην Βελισσαρίδου», έξη χρόνια «αφισρωμένη σε μιννα», τώρα μόλις αποφάσισε να μού γράψω!

— Νά κι' η «Ελλην Βελισσαρίδου», έξη χρόνια «αφισρωμένη σε μιννα», τώρα μόλις αποφάσισε να μού γράψω!

— Νά κι' η «Ελλην Βελισσαρίδου», έξη χρόνια «αφισρωμένη σε μιννα», τώρα μόλις αποφάσισε να μού γράψω!

νής, "Γεις, Φουρτουνιασμένη Μαλάσα, Γιοΰ-Γιοΰ, Ζουρόν, μάλλη, Τελλή Πεταλουδίτσα, Ακουράτος Έφρουέτης, Μιχαήλ Δέφυερ, Έλνι, Έβυρη Γατούλα, Για, Α. Ε. Μ., Χρυσή Καρδιά, Καπετάν Φασαρίας, Κυρά-Κυραλίνα, Θαΐς, Αφροσταφής Ολυμπιονίκης, Αραπάκι και Μέλιασα. — Έστέλεσα τις παραγγελίες των και τους ευχαριστώ για τα καλά των λόγια. Σε κυρίως, δυο έχω τόπο, θα παντήσω στο έρχόμενο.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΗΝΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ
ΕΤΟΙΜΟ ΝΑ ΕΠΗΘΗ ΕΥΧΕΣ ΑΜΑ ΣΥΜΠΑΡΧΟΥΣ ΤΟ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΟ ΠΟΣΟΝ ΤΟΝ 22—23 ΙΟΥ.

75ον Δελτίον Εισφορών

Χριστοφ. Ι. Χριστάκης Δρ. 12.50
«Αρτική Αθήν» και «Τουόχτρα» > 25.—
Α. Ε. Μ. > 5.—
Όλυμπιος Γ. Γιοβές > 11.—
Καίτη Ι. Θεοδοροπούλου > 25.—
Ρένα Ι. Κουτούρα > 25.—
«Ανδρομένη» από μίαν παράστασιν της στο χωριό που παραστήσει > 60.—
«Ατρόμητη Φοβηταίρα» > 10.—
Προγούμενη εισφορά κατέ τὸ 74ον Δελτίον (Τδε φύλ. 35ον) Δρ. 18.868.—
Έν βιβλ. μέχρι 3/8/26 19.041.50 (Χρησιμεύει απόθη δραχμαί 3.900 περίπου).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΟΝΥΜΩΝ
Νέος Ψευδώνυμο: Σινίπα, κ. (ΜΓ). Πολύμημις, ά. (ΓΤ). Ηρωική Ρούμελη, κ. (ΜΑ). Λούση, κ. (ΚΝ). Κύρη του Ταζάν, κ. (+X). Αδυούλα, κ. (ΦΚ). Μπουμπούκι Μανώλης, κ. (ΜΘ). Έλληνικός Ουδανός, ά. (άδικα γράχεται). Κουκουτάκι, κ. (άπ' τὸ Διαπλαστικόν).
Άνανθεσίσι Ψευδώνυμων: Μέγας Έφρουέτης, ά.

«Η Διάπλασις άπάξεται τὸς φίλους της: Κένταυρον (χαίρω πολύ για δλ' αυτό που μου γράφεις) μ' άραμένως έβγαίν τήν κλίση τὸυ παππού) Λυκόκυλον (σε συγχωρο για τὸ 9' δέν θυμώμαι άν έλαβα διγγήμιά σου, ούτε εὐχαριτώ γὰ φέγγε στο χωριό αν είναι, θά έλλει ή σειρά του και θά τὸ κρίνω) Φιρφρζόνιον (δημοταξία, συνομοταξία, σε μιὰ Ασκησιὰ τὸ ίδιο είναι) εὐ βάλε δημοταξία και τελείωσε) Νυφρόν (Ουδανόυ (φαντάζομαι τὸν τρόμο σας μ' αὐτοὺς τὸς εισφοῦς' αλλά καλλι καλά πὸ εὐφλήσατε με τὸν τρόμο και τὸ σπύτι σας δέν πιστεῖω να κέρρ' γίσε' πολύ, ἀφοῦ μου λέε' ότι τήν ίδια νύχτα κοιμηθήκατε μέσα' οί σὸβάδες θά πέσανε) Βεντρίνην (πάς είσαι τώρα; ξανάρχισε τὰ μανίκα; πρόσεχε μόνο μηγ' τήν ξογαπάδης) Ταξζάν (Έστειλα φίλος μου τή Μοίρη) Καίτην Θεοδοροπούλου ευχαριστώ πολύ για τὸ ξεπαδάσμα) Γ. Αυκρόδη (έλαβα, ευχαριστώ, έστειλα) Μαρίαν Θ. Υφαντή (ευχαριστώ πολύ για τὸ ξεπαδάσμα) Αραχάον Πολέμιστην (σ' ευχαριστώ κα-

θὸς και τὸν Σ, πὸ άποφασίσατε να συνεργασθῆτε για να μου φέρετε και άλλους συνδρομητές) Δροσοῦλαν (δχι, πρέπει να μου γράψες και συ' πολύ μ' εὐχαρίστησε τὸ γραμματάκι σου σὲ συγχάρω και για τὸ, άριστα) Ρόδον τής Έρσημον (με τὸ δικιο σου λοιπόν και συ) Γεώργιον Α. Γεωργιάδην (Έστειλα' όχι τώρα, άργότερα' αλλά πρέπει να έχης και ψευδώνυμο) Αιμιλιαν Κωβ (Έστειλα τὰ παραγγελθετα βιβλία και σὲ σένα και σὲ Καρτούμι) Μαρουσιωτάκι (στην Π. Σ. και σὲ μικρὸ της αδελφῃ χαρητίματα) Πολύμημι (άρα και, δσα κληρωθῶν, θά δημοσιευθῶν) Αρτιοβιολέτταν (ναί, αλλά πρέπει να τὸ ανανεώσης πριν τὸ πύρο έλλο;) Αωδωνάτων (χαίρω πολύ ναί, να μου γράψες συχνά σ' Μικρὸ Αόρθος' εχηνυλήθη) Αχ, Πόλη! (δεν αί' θραυτάτο τὸ γραμματάκι σου χαίρω για δλα και περιμένω) Ηρωικήν Ρούμελην (με τὰ χαρὰς αὐτο, βλέπετε, σου εγκρίνω) γράψε μου! Μηλολόνην (τις έλαβα) Ανθρωποπον (τὸ ποιήμα σου, είδες, δημοσιευθήκα' αλλά τὰ Π. Πνεύματα, κ' εταν εχρηλιοντα, δέν δημοσιευονται ελα' τὰ παίρω στην τήχη, με κλήρη) Λούσην (αὐτὸ σὸ ενέκρινα) περιμένω τώρα να μου γράψης κ' εικτενέστερα, να σὲ γνωρίσω πὸ καλά) Στυλιανὸν Α. Αστρινὸν (σ' ευχαριστώ για δσα γράφεις, αλλά δέν δημοσιεύω εἰστολέε' άπαντὼ μόνο σ' αὐτές, και κάπου κάπου, εταν μέρσης, βάζω κανέν άπόσπασμα) Μαρομένο Γιοβί, Σελάβαν Βασίλισσαν κτλ. κτλ.
Νέον, Ωκεανόν, Ζήνανα Καισιμάχη, Γελασίαν (Έστειλα).
Είς δσας εἰστολάε' έλαβα μετά τήν 1 Αυγούστου, θάπαντήσω σὲ ερχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τὸς 227 Διαπλαστικῃ).
Αί λύσεις δεκται μέχρι 7 Οκτωβρίου.)

364. Δεξιόγραφος
Δυνητικός ὄσον ήλθε σ' επαφή Μ' άραχίο βαβυλονίαν βασιλέα,
Η γελιστή έφανερῶθηκε μορφή Συγχρόνου και δικού μας συγγρά·
[Γραφάται: ΕΙΝΑΙ ΜΗΛΟΛΟΝΗ]

365. Μεταγραμματισμός
Είμαι πόλη στην Ελλάδα,
—Θάλασσα, θροσιά, μακάδα,
—Τὸ κεφάλι μου τλάλαεις;
Απ' τὸ κούτο τρομουλαίσε.
—Ανερπίος

366. Αναγραμματισμός
Ένα για τὸυ 'Ιακώβ'
Αναγραμματίξω.
Και πασιγνωστο θεο'
Έτσι σχηματίξω.
Αίλιαν Ν. Δροσοπούλου

367. Αίγυμα
Μασοείται μ' εὐχαριστήση,
Αλλά τροφή δέν είναι.
Από φυτὸ γεννήθηκε,
Αλλά φυτὸ δέν είναι.
Γεώργιος Δανιέλος

368. Αριθμητική διά Δέξων
Αρχαίος ποιητής — μέλος τὸυ σώματος = άρθρον + (εἰσὸν ένδευ-

μα — άγανυμία =) αρχαίος θεός + (άνεκτιμῆτον άρνητικῶν =) άνοτηματινόν + (θεός = θεά =) άγανυμία.
Αθροισμα (στολοισίον) Λατινῶς ποιητής.

Χιένι

569. Γωνία

```

+ * * * *
* * * *
* * + * *
* * * + *
* * + * *
* * * *
+ * * * *

```

Κυθῆτος οί σταυροί Μοίρα. Οφιζοντίας εκ τὸν άνω κατά σειράν: άόλιε τής Γερμανίας, ποταμός τής Γαλλίας, Θηβαίος στρατηγός, θεοσφια τής Ευρώσης, άρχαίος ειδυλλιακός ποιητής, κοιητής τὸυ Άδου, νήσος τὸυ Αίγαίου.

570. Πτερωτόν Γράμμα
Αροίων ζῶον — Μέρος δειροφύτου — Κατοικία ζῶον — Δοχείον — Βασιλεύς τῶν Έβραίων.
Οίαι αὐταί αι λέξεις εχουν άπό πέντε γράμματα. Έν έξ αὐτῶν, τὸ πτερωτόν, άπαντὰ άπαξ είς εἰκόσην και είναι αρχικόν τής πρώτης, δευτέρον τής δευτέρας, τρίτον τής τρίτης και καθεῖς.

571. Έλλιποσύμφωνον
α σμαα — σμαα
Λυκόκυλος

572. Γρίφος

```

1   1   1
1  Οὐχ 1  1ον 1ον 1ον
1  Θι'  1  1οσα 1οπλ
1   1   1   1ον  1ον
      1   1ον

```

τι
τι
τι

Έλευθ. Ν. Ρουσσάκης. τι

Δια τὸς Γαλλομαθεῖς
573. Sans Voyelles
entntmnt-pss-rchss
—Ασπρες Παλιάτσος.
574. Rebus
vent
Nous- La discorde eclate—Nous
des riens
Κυρά Κυραλίνα

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ασκησ. τὸυ φύλ. 31

310. Πύραλος (παρ' άλλος.) —
311. Αθήνη (αὐ, χήνη.) — 312. Αθήνη — Αθηνα. — 313. Αλληλόκη.
314. ΤΗ-ΑΕ-ΜΑ-ΧΟΣ 315. ΙΑΝΟΣ
ΑΕ-Α-Ι-ΝΑ (Αίετος, Νύξος, οίνος, σαίς.) — 316. ΜΗΑΟΝ (Μόνος, Ηώς, Αέτις, Οσίον, Νούς.) — 317. ΕΣΤΙΑ-ΠΟΡΟΣ (ΈΠΑμεινόνδας, ΣΟφοκλής, ΤΡιήτης, ΙΟνιον, Ασία.) — 318. Αγαπάτε άλλήλους. — 319. Η' Οδύσεια είναι μέγα ποίμα εἰκιστ. (Ίω δεις, οία ή ναί, μέγα πι ή μα επί Κών.) — 320. Oh ne prête qu'aux riches. (Η άνάγνωσις κατά στήλας εν τὸν άνω και τὸν κάτω εναλλά.) — 321. Fa fin couronne Ραννε.

ΥΓΙΟΜΝΗΣΕΙΣ

Όσοι έληξε ή συνδρομή των, άφείλων να τήν ανανεώσωσαν τὸ ταχύτερον.
Όσοι δέν έστειλαν τὸ εἰσβολισιον τής συνδρομής τὸυ προηγουμένου έτους, παρακαλοῦνται να τὸ στείλουν.
Όσοι έπίθυμῶν να λάβουν μέρος είς τήν κήρηση, σέρπει να στείλουν δρ. 10 διά να πάδουν ψευδώνυμον και να πορευτύνουν δυό-τρία τής έρευναίας των πρὸς εκλογήν.
Διά τὸ Μημησίον τὸυ Πολέμου δεκτηί κάθε προσφορά, και ή μικροτέρα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 4 έως 10 τὸ πολὸ λέξεις με άπὸ στοιχέα δρ. 6 (τὸ ελαγίστον τιμήμα). Πέραν τὸν 10 λέξων 50 λεπτά ή λέξις, με παρὸν τὸ στοιχέα λεπτά 70 και με κεφαλαία δρ. 4.
Ο χρησιτώς στίχος δρ. 3.
Η προληρημη είναι άπαραίτητη.
(ΚΕΤ—516)
Μπα 1 άνάκληση: Αδερφινέ. Ας είναι καλά ή εκπαιδεύα σου που σούπε ποιά είσαι. — Ατρόμητη Φοβηταίρα.
(ΚΕΤ—517)
Αφρόλουση, Τελλονόταίκο, γιατί δέν μου γράφετε; Α! τερπέλες! Οταν θά γυρίσω θά λογαριασθῶ.
— Ατρόμητη Φοβηταίρα.
(ΚΕΤ—518)
Αποτέλεσμα (ΚΕΤ—454) Παιδιὸυ τής Ολυμπίας: Α) Αριστοκρατίσσα, Β) Παλαρφαργιου, Στελλά Δούεσις.
(ΚΕΤ—519)
Προδήτη—Παρουλάττος, γιατί οί Παλιάντοι σ' έβάλαν κατά τὸυ Άσπ.
Σινίπα.
(ΚΕΤ—520)
Εισπρόμνος σὲ κομψὸ σαλονάκι τής Διαπλάσεως, έφρουέσις πάντας.
Μέγας Έφρουέτης.
(ΚΕΤ—521)
Σάφου, διατι δέν μου γράφεις; με έχασες; Περιμένα γράμμα. — Αραπάκι.
(ΚΕΤ—522)
Ομοσπονδία ε' Ολυμπίων. — Ζητούμεν άντιπροσώπος, Δύεσις (ΚΕΤ—454). Έλληνιστίε—Αλειάτος.
(ΚΕΤ—523)
Η "ΑΘΗΝΑ-ΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ", ή έληξε με τμήσων τὸν τελευταίο διαγонио τής (ΚΕΤ—367) τὸ εἰσενικὸ Διαπλαστικόν.
(ΚΕΤ—524)
Η έλευση, Λυκόκυλον, Έλπίδι, ή ήρω, Μενεξέ, ή "ΑΘΗΝΑ-ΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ", εὐς ευχαριστή για τις δημοφες άπανθήσεις σας.
(ΚΕΤ—525)
Αίμιλιε Έφρινέ, δέχομαι έλαβα.
ΠΑΡΖΑΝ
(ΚΕΤ—526)
Προμηπίσεσ Διαγανθίτων άγροφον κερπῶν, Εραβετα 3, συμμετοχή διδραχμοσ, Δύεσις: Βιάζην, Βουκαρίτσο, Τούμαρ, Α. Κ. 484, Θεσσαλονίκη. — Περιμένα από δλους.
ΜΑΥΡΕΙ ΣΚΕΛΕΤΟΙ
(ΚΕΤ—527)
Γιοϋλη Α'άθη, Θεομιτάτα εἰκόρδια σου λυπητόρα.
ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ
(ΚΕΤ—528)
Πρωτοπλαπινάτας σπὸν κύκλο τής Διαπλάσεως, χαρητὸ ελα τὸ Διαπλαστικόν. Ιδίατέρως τὸυ Παλαιῶυ Φακίρου.
ΑΤΡΟΜΗΤΗ ΦΟΒΗΤΑΙΡΑ